

ARTS

Txell Miras Abella, la destresa de cosir escultures

Ana Fernández Álvarez

'Hi ha vestits que capturen l'esperit'

Fotos Txell Miras i Ivan Caparros

Gropius, Giacometti, Bergman, Moholy-Nagy, Loos, Kawalerowicz... Vestir una peça de Txell Miras Abella (Sabadell, 1976) és recobrir-se de tots aquests referents plàstics, fer-ho, a més, sense esnobisme i sí amb la simplicitat que emana d'una autèntica dissenyadora. Autenticitat provada per la seva trajectòria acadèmica i professional: llicenciada en Belles Arts a la Universitat de Barcelona; Màster en Disseny de Moda a la Domus Academy, de Milà i un cicle formatiu de Grau Superior d'Estilista de la Indumentària a l'Escola Llotja de Barcelona. Premiada a la X Muestra Nacional de Jóvenes Diseñadores de Murcia Joven 2001; primer premi al concurs *Insideouting*, de l'Escola Domus Academy, el 2001; finalista i desfilada al Gran Prix de Tokyo, el 2002 i invitada a la desfilada Gaudí Joves Dissenyadors, el 2003. Treballà, el 2001, i per encàrrec de Mireia Ruiz, per a Bad Habits, actualment ho fa per a Neil Barret, a Milà.

Més enllà de titulacions i de premis, prova indiscutible de la seva vàlua, allò que resulta més lloable és el seu profund coneixement de l'ofici: Txell no pinta 'figurins', ella esculpeix robes que coneix en profunditat, sap tractar-les i, el que és més important, sap cosir-les. No és una creadora de paper i de llapis, ho és de fil i d'agulla, perquè sap relacionar fibres, botons, teles i sap de les seves textures, calada i qualitats. Quants dissenyadors 'fashion' passarien la prova de fer un trauc o cosir una vora? Quants saben què és la puntada de recobriment? O què és una costura oberta? Quedariem sorpresos i ens sobririem dits de la mà a l'hora de contar-los.

A la seva moda hi ha presències i influències culturals molt riques, també hi ha ètica, la seva darrera desfilada al Gaudí Jove n'és una prova, un homenatge explícit al film de Bergman *Persona*, on el terme dualitat n'és el principal protagonista i ho és amb un valor moral molt ampli. Txell Miras no sembla pretendre vestir les dones o, com a mínim, resulta evident que defuig la feminitat com a diferència de gènere a l'hora de crear línies o patrons. La seva roba està destinada a cobrir el cos de 'persones' que, per sobre de tot, experimenten i cerquen trobar una segona pell que les individualitzi.

Els models que la Txell Miras ens proposa donen a qui els porta l'oportunitat de transformar-los i de fer-ne

TEIXITS SALVADOR
els teixits que tenen estil

Indústria, 33 - Tel. 93 725 65 90 - 08202 Sabadell

un doble o triple ús. Així, qui els adquireix pot perllongar l'acció creativa i, d'aquesta manera, el fet d'*inventar vestits* no és solament prerrogativa de qui dissenya, sinó, com a diàleg, també de qui mostra interès per vestir-se amb aquestes peces.

Les seves propostes són lliures, atemporals i gens convencionals, en elles no hi ha coll, cisa, baixos de màniga, escot, cintura. Tots els elements de cada model són, indistintament, susceptibles d'esdevenir ara màniga, ara cinturó o camal de pantaló, després top o, per què no? bossa de mà. El seu ideari resulta molt clar: Vestir-se és un exercici lúdic, adreçat a gratificar la intel·ligència emocional de cadascú.

Formalment, les seves peces són propostes plàstiques dinàmiques i, per exemple, una de les seves faldilla/pantaló/davantall/camisa, per sorprendent, és, en realitat, una obra escultòrica mòbil gràcies a que ha estat pensada per a ser 'portada', 'passejada' i 'observada'. Per això, la desfilada de qualsevol dels seus dissenys a la passarel·la ens evoca obres com *Forma única de moviment en l'espai*, de Boccioni, o ens recorda els esforços cubistes de Braque, per la simplicitat del seu tall i l'austeritat amb la qual manipula els colors. Ara bé, per sobre de tot, el que resulta més evident en els seus treballs és la impregnació d'un marcat expressiionisme. Cadascuna de les seves propostes, en blanc o en negre, evocuen la tendra melangia de *La núvia del vent*, de Kokoschka.

Ofici, intel·ligència, recursos culturals i una sensibilitat extremes són els ingredients fonamentals que configuren el talent d'aquesta jove dissenyadora. Darrera d'un continu fer i desfer

Arxiu Gaudi

vores, de tallar, de cosir i descosir entreteles, hi ha moltes hores d'estudi tècnic, de passió per l'Art i una curiositat enorme per totes les pulsions artístiques actuals. Això es nota, ja es podia percebre a la col·lecció que presentà a Múrcia, en aquesta eren clarament evidents les subtils esquitxades de la gran literatura russa, estava Tolstoi, Gogol i també Dos-toievski, com també evocacions a la dolça melangia de *Doctor Zivago*.

Txell és una jove molt lúcida i una dissenyadora honesta que aconsegueix dotar la seva obra d'una rara profunditat. Tal és així, que els seus vestits s'allunyen de la banalitat i de la frivolitat que envolta el món de la moda.

CINEMA

Charlot i Hulot perduts en la modernitat

Feliu Viaplana

Aquest estiu s'han reestrenat a Barcelona les pel·lícules **Modern Times** (1935, *Tiempos Modernos*), de Charles Chaplin, i **Playtime** (1967), de Jacques Tati. **Modern Times** fou el primer film sonor de Chaplin amb el personatge de Charlot. Però encara que té alguns diàlegs que justifiquen la denominació de sonor, conserva molt l'aparença de film mut. **Playtime** és el quart film de Tati i el tercer amb el personatge de Mr.Hulot. En definitiva, dos films de plenitud dels seus directors que se m'ha acudit que tenen una afinat força acusada. Intentaré explicar-me.

La semblança dels personatges Charlot i Hulot va molt més lluny de la simple similitud en la sonoritat dels seus noms. Ambdós són personatges còmics, essencialment mims. Encara que Chaplin faci parlar per primera vegada Charlot a **Modern Times**, fins i tot canta una cançó en una escena, no traeix en absolut l'essència del personatge. Monsieur Hulot, més que parlar, balbujeja ocasionalment algunes paraules quasi intel·ligibles. El mitjà d'expressió d'ambdós prové, doncs, del cos. El seu estil d'interpretació, però, és ben diferent. Charlot, sabem quan està content, trist, enfadat, enfadat o enamorat. En canvi, Hulot sempre es presenta amb el mateix estat d'ànim, neutre. Posats a ser precisos, crec que la peculiar expressivitat de Tati està més pròxima al hieratisme de Buster Keaton que no pas a la efusivitat de Chaplin.

Ambdós tenen un físic, una imatge i una manera de vestir molt estrambòtics que els fan ser simpàtics a primera vista. Charlot és un tipus baixet i prim, que vesteix sempre amb un vestit espallifat, bombí, bastó i unes enor-